

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **Ch. Y.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňecká 33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2014, čj. OAM-551/ZA-ZA15-ZA15-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2016, čj. 4 Az 43/2014-56, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala na území České republiky žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zastavil řízení o její žádosti podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu její nepřipustnosti podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona, protože k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je podle přímo použitelných předpisů Evropské unie příslušný jiný stát, konkrétně Itálie. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze zamítl shora označeným rozsudkem.

[2] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, k níž připojila i žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V žádosti uvádí, že ztratila postavení žadatele o mezinárodní ochranu, protože městský soud její žalobě nepřiznal odkladný účinek. Nemůže pracovat, neboť povolení k zaměstnání je vázáno na platný průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, který stěžovatelka už nemá. Nemá proto žádné peníze a žije z peněz zapůjčených od známých.

[3] Stěžovatelka dále uvedla, že překážkou návratu do Itálie je také její psychický stav. Podstupuje posttraumatickou psychologickou léčbu, která vyžaduje stabilní prostředí, a na rozdíl od České republiky by takové prostředí v Itálii neměla. Odkazuje přitom na rozsudek ESLP ze dne 4. 11. 2014, stížnost č. 29217/12, *Tarakhel proti Švýcarsku*, dle kterého by nuceným vycestováním afgánských žadatelů o mezinárodní ochranu ze Švýcarska do Itálie mohl být porušen čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod. Proto stěžovatelka považuje svůj návrat do Itálie za porušení několika lidskoprávních úmluv.

[4] Stěžovatelka se dále považuje za zranitelnou osobu kvůli svému špatnému psychickému stavu, který souvisí také s její zkušeností z Itálie. Dle jejího názoru by jí tam nebyla poskytnuta dostatečná zdravotní péče a psychická pomoc.

[5] Z těchto důvodů má stěžovatelka za to, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by jí vznikla nepoměrně větší újma, než která by vznikla jejím setrváním na území. Zároveň přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s veřejným zájmem.

[6] Žalovaný s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Dle jeho názoru stěžovatelce nevznikne nenahraditelná újma ani výkonem správního rozhodnutí, ani z důvodu obavy z přemístění, ani určením státu příslušného k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Nadto se jedná o uplatnění nařízení Evropského parlamentu a Rady, které je bezprostředně závazné. Dále uvádí, že soukromé důvody (snahu o stabilní prostředí) má stěžovatelka uplatnit v řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

[7] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) chybějícího rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze.

[8] Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou dospěl NSS k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny. Institut odkladného účinku je institut mimořádné povahy, tedy výjimka ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s. Proto i k jeho využití musí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadatelce o odkladný účinek, aby podrobně uvedla, proč se domnívá, že v jejím případě nastala mimořádná situace, která vyžaduje, aby byly účinky pravomocného rozhodnutí odloženy.

[9] Soud s ohledem na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku ke svému rozhodnutí vždy potřebuje znát konkrétní individuální skutečnosti, pro které stěžovatel o odkladný účinek žádá. Tvrzení stěžovatelky o „*určitých nedostacích azylových řízení v Itálii*“ s poukazem na rozsudek ESLP, stížnost č. 29217/12, *Tarakhel proti Švýcarsku* nemůže bez dalšího obstát jako důvod pro přiznání odkladného účinku, protože v tomto případě se jednalo o rodinu s dětmi. Neobstojí ani tvrzení, že stěžovatelka se „*považuje za zranitelnou osobu z důvodu špatného psychického stavu, na který měla vliv také zkušenost v Itálii*“. Pouze na základě špatné zkušenosti v určitém státě (zde zkušenosti s násilnickým manželem) nelze osobu považovat za zranitelnou podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Za mimořádnou okolnost pro přiznání odkladného účinku nemůže soud považovat ani skutečnost, že je stěžovatelce znemožněno získat povolení k zaměstnání, protože

pokračování

v důsledku zastavení řízení o mezinárodní ochranu již není držitelkou průkazu žadatelky o azyl.

[10] Stěžovatelka nechce být přemístěna z ČR do Itálie, protože by tam nenalezla stabilní prostředí vhodné pro její posttraumatickou léčbu; ani s tímto tvrzením však nemůže uspět. Je třeba zdůraznit, že příslušnost Itálie k posuzování stěžovatelčiny azylové žádosti založila sama stěžovatelka tím, že v Itálii tuto žádost podala. Pokud nyní stěžovatelka v ČR nalézá stabilní prostředí, nemá to žádnou souvislost s jejím postavením žadatelky o azyl: jak sama uvádí, městský soud nepřiznal její žalobě odkladný účinek, a proto není žadatelkou o azyl již od listopadu 2014. Stěžovatelčiny posttraumatické problémy (které soud nijak nezlehčuje) souvisejí s násilnostmi sekty Boko Haram v její domovské Nigérii. Po útěku z Nigérie však již stěžovatelka pobývala postupně v Kamerunu, Paříži, Itálii a nyní v Praze. Je zřejmé, že by stěžovatelka raději už zůstala v Praze; podle soudu v tom ale nejsou žádné speciální důvody související s tím, že byla v Nigérii obětí sexuálního násilí – spíše nechť vrátit se právě do Itálie, kde žije její násilnický a nevěrný manžel. Tyto stěžovatelčiny pocity, jakkoli lidsky pochopitelné, ale nelze považovat za újmu ve smyslu § 73 s. ř. s. Pokud by soud vykládal *nepoměrně větší újmu* takto široce, uspěl by s návrhem na přiznání odkladného účinku prakticky každý cizinec, který by popsal Českou republiku jako místo, které se mu pro jeho další život líbí více než jiná země. Výjimečná povaha institutu odkladného účinku by tím však byla zcela popřena a rozhodování o odkladném účinku by se stalo pouhou formalitou. To zjevně nebylo záměrem zákonodárce.

[11] Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu